

РЕШЕНИЕ

№ 701

гр. София, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М.Ш

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от М.Ш Гражданско дело № 20211110172090 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени от Н. П. Д. против ГД „.....“ **иск с правно основание чл. 238, ал. 1 ЗМВР** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **11 640 лв.** – обезщетение за претърпяна трудова злополука от 15.06.2020 г., вследствие на която ищецът е получил средна телесна повреда, в размер на шест месечни възнаграждения, както и сумата от **1 833,33 лв.** – мораторна лихва върху главницата за периода 15.06.2020 г. – 16.12.2021 г. Претендира разноски.

Ищецът твърди в исковата молба и молба от 08.02.2022 г. /л. 23/ и от 02.03.2022 г., че е служител при ответника по служебно правоотношение по см. на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР на длъжност старши експерт в сектор „.....“. На 15.06.2020 г. при изпълнение на служебните си задължения при извършване на профилактика на климатици в адм. сграда 2 на РД „ГП-“ при преместване на маса профил от същата паднал върху крака му и бил счупен палецът на стъпалото. Злополуката е призната за трудова с разпореждане № 29634/23.06.2020 г. на ТП на НОИ София град, като ищецът е получил средна телесна повреда. Според чл. 238, ал. 1 ЗМВР на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Месечното възнаграждение на ищеца е 1 940 лв. Ответникът – работодател отказал да изплати това обезщетение по мотиви, че ищецът не е държавен служител – полицейски орган и орган по пожарна безопасност и защита на населението по см. на чл. 142 ЗМВР. Ищецът сочи в исковата молба, че обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР се дължи на всички служители на МВР, като твърди, че ЗМВР е специален закон е дерогира ЗДСл. Претендира обезщетение именно по чл. 238, ал. 1 ЗМВР – във фиксиран размер от шест заплати.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба.

Ответникът не спори, че ищецът е служител по служебно правоотношение по см. на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР на длъжност старши експерт в сектор „.....“, както и че на 15.06.2020 г. ищецът при изпълнение на служебните си задължения в адм. сграда 2 на РД „ГП-“ е претърпял злополука, призната като трудова с разпореждане № 29634/23.06.2020 г. на ТП на НОИ София град, вследствие на което е получил средна телесна повреда. Оспорва обаче да се дължи обезщетение, понеже в случая е приложим ЗДСл, а не ЗМВР. Чл. 142, ал. 4 ЗМВР препраща към ЗДСл.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира следното от фактическа и правна страна:

За основателност на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже: 1/ ищецът да е в служебно правоотношение /държавен служител/ в МВР; 2/ да е получил телесна повреда - средна или тежка по повод изпълнение на служебните му задължения и 3/ да е налице причинна връзка между получената телесна повреда и извършените действия или бездействие, свързани с изпълнение на длъжността, която е заемал.

С приетия при липса на възражения доклад като безспорно и неподлежащо на доказване е прието, че ищецът е служител по служебно правоотношение на длъжност старши експерт в сектор „.....“, както и че на 15.06.2020 г. ищецът при изпълнение на служебните си задължения в адм. сграда 2 на РД „ГП-“ е претърпял злополука, призната като трудова с разпореждане № 29634/23.06.2020 г. на ТП на НОИ София град, вследствие на която е получил средна телесна повреда; че месечното възнаграждение на ищеца е 1 940 лв.

Страните не спорят и че разпореждане № 29634/23.06.2020 г. на ТП на НОИ София град не е обжалвано и е влязло в сила.

Спорът на страните е правен и е съсредоточен около това дали на ищеца като служител по служебно правоотношение по см. на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР на длъжност старши експерт в сектор „.....“ се дължи обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР. В тази връзка в тежест на ищеца е възложено да докаже, че му се дължи обезщетение в хипотезата на основание чл. 238, ал. 1 ЗМВР. В тежест на ответника е да докаже възраженията си.

Не се спори, а и е видно от кадрова справка рег. № 4064p-4926/19.04.2022 г. на л. 40, че ищецът е постъпил на работа при ответника през 1996 г. като служител – командир на 3 Гранична застава. Според чл. 11, ал. 2, т. 4 ЗМВР /обн. ДВ бр. 57 от 1991 г., отм. бр. 122 от 19.12.1997 г./ Национална служба на Министерството на вътрешните работи с а Гранични войски. Правоотношение на ищеца с ответника е съществувало считано от 1996 г. до настоящия момент. Считано от 28.11.2014 г. в сила е ЗМВР /Обн. ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г./ Видно от справката считано до 07.05.2009 г. ищецът е заемал длъжност по см. на чл. 142, ал. 1, т. 1 по см. на актуалния ЗМВР, а именно: държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението. Според чл. 169, ал. 1 ЗМВР /Обн., ДВ, бр. 17 от 24.02.2006 г., в сила от 1.05.2006 г., отм., бр. 53 от 27.06.2014 г. /служители на МВР са държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение, като статутът на първите се урежда именно от ЗМВР – чл. 169, ал. 2 ЗМВР.

Считано от 07.05.2009 г. ищецът заема длъжност специалист V степен в група „.....“ от Администрация на ГПУ I степен – Калотина РДГП – Драгоман. На заеманата към 15.06.2020 г. /дата на трудовата злополука/ длъжност старши експерт в сектор „.....“ към РДГП – при

ГДГП I МВР ищецът е назначен със заповед № 8121К-2356/07.02.2017 г. на МВР. Ищецът е с висше образование – магистър специалност „.....“. Следователно считано от 07.05.2009 г. ищецът заема длъжност по см. на чл. 142, ал. 1, т. 2 по актуалния ЗМВР - държавен служител.

Според чл. 142, ал. 2 ЗМВР статутът на държавните

Според § 86 ПЗР / В сила от 1.04.2015 г. – ДВ, бр

Съгласно § 69 ЗИДЗМВР обаче /в сила от 01.02.2017

Ищецът е именно такъв служител и считано от 01.0

Според чл. 38 ЗМВР на МВР е
".....", като ищецът е ст. експерт към РД към ГД „.....“. Според чл. 39, ал. 3 ЗМВР "....." (ГДГП) е национална специализирана структура за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 – 3, 6 – 9 от закона в граничната зона, в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове, международните летища и пристанища, във вътрешните морски води, териториалното море, прилежащата зона, континенталния шелф, българската част на река Дунав и другите гранични реки и водоеми. Полицейските органи на ГДГП изпълняват функционалните си задължения по извършване на оперативно-издирвателна дейност и разследване на престъпления на територията на цялата страна. "....." осигурява техническото обслужване и поддържането на постоянна летателна годност на въздухоплавателните средства, които се използват за осъществяване на граничен контрол. Според чл. 7 от ПРАВИЛНИК за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи, в "Гранична полиция" (ГДГП) може да се създават дирекции, отдели, сектори и други звена от по-нисък ранг в зависимост от функциите и дейността й. Според чл. 32 от Правилника ответникът е разпоредител с бюджетни кредити; правоотношението е конституирано именно с него.

Не се спори, че след 01.02.2017 г. - на 15.06.2020 г. при изпълнение на служебните си задължения при извършване на профилактика на климатици в адм. сграда 2 на РД „ГП-“ при преместване на маса профил от същата паднал върху крака му и бил счупен палецът на стъпалото. Злополуката е призната за трудова с разпореждане № 29634/23.06.2020 г. на ТП на НОИ София град, като ищецът е получил средна телесна повреда; че разпореждането не е обжалвано и е влязло в сила.

Видно от МУ № 7/4 от 12.01.2021 г. от медицински институт на МР, Централната експертна лекарска комисия, то е налице средна телесна повреда.

Според чл. 238, ал. 1 от актуалния ЗМВР на „служителите“ в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР урежда кои са категориите служители на МВР, сред които са и държавните служители по чл. 142, ал. 2, т. 2 КТ.

Настоящият съдебен състав намира, че понятието "служители на МВР" е с по – широко значение от понятието "държавни служители" по см. на разпоредбата на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и следва, че държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР са също служители на МВР според изрично посоченото в чл. 142, ал. 1, изр. 1 ЗМВР и като такива имат право на обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР. В този смисъл е и *Определение № 476 от 9.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4842/2021 г., IV г. о., ГК*.

Следователно, дължи се на ищеца обезщетение в размер на 6 месечни възнаграждения. Според уточнителни молби от 08.02.2022 г. и 02.03.2022 г. то месечното трудово възнаграждение на ищеца е 1940 лв., което умножено по шест прави сумата от **11 640 лв.**, за която искът за главница е основателен. Ответникът не оспорва размера на иска – стр. 35 или стр. 3 от отговора на исковата молба.

За периода 15.06.2020 г. – 16.12.2021 г. се дължи лихва за забава, чийто размер, определен по реда на чл. 162 ГПК, е **1778,32 лева** /https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html/. Ищецът перетендира по-голяма сума, но искът е основателен до тази сума – 1778,32 лева.

По разноските. Видно от договор за правна защита и съдействие от 26.02.2021 г. е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер 2 000 лв., заплатено в брой. Неоснователно е възражението за прекомерност в тази връзка. Според НМРАВ /относима към датата на даване ход на устните състезания редакция бр. 68 от 31.07.2020 г./, чл. 7, ал. 2, т. 4 и т. 2, то минималният размер на възнаграждението е 1 237,51 лв. /= $879,2 \text{ лв.} + 358,31 \text{ лв.}$ /. Според уважената част от исковите на ищеца се дължат **1 991,83 лв.**

Ответникът е сторил разноски за 250 лв. юрк възнаграждение. Според отхвърлената част от исковите на ответника се дължат **1,02 лева**.

Предвид освобождаването на ищеца от заплащането на държавна такса и разноски по делото съгласно чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съдебния бюджет сумата от **536,72 лв.** дължима държавна такса.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „, да заплати на основание чл. 238, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД на Н. П. Д. ЕГН *****“, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 370, сумата от **11 640 лв.** – обезщетение за претърпяна трудова злополука от 15.06.2020 г., вследствие на която ищецът е получил средна телесна повреда, както и сумата от **1778,32 лв.** – мораторна лихва върху главницата за периода 15.06.2020 г. – 16.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска за мораторна лихва за сумата над 1778,32 лв. до пълния претендиран размер на 1 833,33 лв.

ОСЪЖДА „, да заплати по сметка на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от **536,72 лв.** - дължима държавна такса.

ОСЪЖДА „.....“, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на Н. П. Д. ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 370, сумата от **1 991,83 лв.** – адв. възнаграждение.

ОСЪЖДА Н. П. Д. ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 370 да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „.....“, сумата от **1,02 лева** – юрк възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____